

येशू पृथ्वीवर का आला?

तुम्ही आपल्या शहरात रस्त्याच्या कडेने चालत आहात, कोण्या वृत्तपत्राच्या संवाददात्याने तुमच्याकडे येऊन विचारले, “या सृष्टीच्या निर्मितीपासून आजपर्यंत घडलेली सर्वात महान घटना कोणती असू शकते? तर तुम्ही त्याला काय उत्तर द्याल?” मानवी इतिहासात अशी कोणती महान घटना असू शकते? माझे या प्रश्नाला उत्तर असेल - “प्रभू येशूचे आमचा तारणारा बनून या पृथ्वीवर येणे.”

सृष्टीवरील सर्वात महान घटना म्हणजे येशूचे जीवन - देवाचा पुत्र येशू मानव होणे, त्याचे देह धारण करणे अर्थातच त्याने मानवी शरीर होणे. संत पौल लिहितो, की तो देवाच्या स्वरूपाचा असूनही; देवाच्या बरोबरीचे असणे हा लाभ आहे; असे त्याने मानले नाही. “तर त्याने स्वतःला रिक्त केले, म्हणजे मनुष्याच्या प्रतिरूपाचे होऊन दासाचे स्वरूप धारण केले” (फिलिप्पै.२:७). योहान म्हणतो, “शब्द देही झाला, आणि त्याने आम्हांमध्ये वस्ती केली, आणि आम्ही त्याचे गौरव पाहिले. ते पित्यापासून आलेल्या एकुलत्या एकाचे गौरव असावे असे अनुग्रह व सत्य यांनी परिपूर्ण होतें” (योहान.१:१४).

आपण असे म्हणू शकतो की, ख्रिस्त इतका मनुष्य झाला की जणू तो कदापि ईश्वर नव्हताच, तो इतका ईश्वरी होता की तो कदापि मनुष्य नव्हताच. मनुष्य होण्यासाठी येशू मानवजातीशी इतका एकरूप झाला की, त्याने मानवाप्रमाणेच जन्म घेतला, (लूक.२:६) सर्व मानवांची जशी शारीरिक वाढ होते तशी त्याची झाली (लूक.२:४०) मानवाप्रमाणे त्याने दुःख भोगले, (इब्री.५:८,९) अशा शरीरात राहिला ज्याला रोगबाधा, अस्वास्थ्य आणि मृत्यू येऊ शकतो. ते शरीर ज्याला कुसावर देऊन मनुष्य ठार मारू शकत होता (फिलिप्प.२:८,९). तो संपूर्णतः मनुष्य होता, आणि या कारणास्तव मनुष्याचा पुत्र होता; तरीही तो संपूर्णतः देव होता, आणि या कारणांमुळे देवाचा पुत्र होता (इब्री.२:१४,१७,१८). तो मनुष्यत्व आणि देवत्व यांचा एकाच व्यक्तिमत्त्वात संपूर्णतः मिलाफ होता. आपले देवत्व न त्यागता तो मनुष्य झाला.

आमच्यासारखाच होऊनही त्याचे ईश्वरीयत्व कायम राहिले.

येशूची पृथ्वीवर येण्याची पद्धत गंभीर प्रश्न उभा करते. याप्रकारे तो पृथ्वीवर का आला? मानवजातीत येणे, त्यांच्यात वस्ती करणे व क्रूसावर मरण पावणे यामध्ये काय उद्देश होता? ईश्वरी पुत्राने पूर्ण मनुष्य होईपर्यंतची नम्रता का बरं धारण केली असावी? या सर्व प्रश्नांची उत्तरे पुढील संक्षिप्त वाक्यात देता येईल - “तो आपले सेवाकार्य, मृत्यू आणि पुनरुत्थानाद्वारा आपल्या नावासाठी ज्यांना तो आपली मंडळी म्हणून घेणार होता अशा लोकांना बोलाविण्यासाठी तो आला” (मार्क.१०:४५; लूक.१९:१०).

दुसऱ्या शब्दांत - “मंडळी” हे त्याने पृथ्वीवर येण्याचा परिणाम आहे. येशूने ना कोणते पुस्तक लिहिले, ना महाविद्यालय स्थापन केले, ना जगिक परिवाराची स्थापना केली. एकमेव वास्तव जे त्याच्या सेवाकार्यातून निर्माण झाले ते म्हणजे “मंडळी”. एकमेव शरीर ज्याला येशूने रचण्याचे अभिवचन दिले होते, ते आत्मिक शरीर होते ज्याला त्याने “मंडळी” म्हटले (मत्तय.१६:१८). येशूने आपल्या सेवाकार्यात एकमात्र पाया रचला - तो पाया मंडळीसाठी होता. तेव्हा येशूचे पृथ्वीवर येण्यामागची एकमेव कृती किंवा रचना म्हणजे मंडळी होय.

शुभवर्तमानांद्वारे पुष्टी मिळाली

शुभवर्तमानांच्या वृत्तांतात या सत्याविषयी ठोसपणे पुष्टी केली आहे. प्रत्येक शुभवर्तमान मंडळी आणि देवाचे राज्य याकडे संकेत करते, जे येशूने त्याच्या मृत्यू आणि पुनरुत्थानानंतर पेन्टेकॉस्टच्या पहिल्या दिवशी स्थापन केली.

शुभवर्तमानातून ख्रिस्ताचे जीवन अभ्यासू इच्छिणाऱ्यासमोर तीन विषय येतात. ख्रिस्ताच्या सेवाकार्यात आपल्याला आढळतात. (१) तो पूर्ण करण्यासाठी आलेला उद्देश. (२) त्याची कार्याची पद्धत ज्यामुळे अधिक कार्याची तयारी होणार होती. (३) ज्याप्रकारे त्याचे मिशनकार्य सुरू राहणार होते.

पहिली बाब, शुभवर्तमानांमधून आपल्याला कळते की येशू आपल्या वैयक्तिक सेवाकार्यात जगाला शुभवर्तमान सांगण्यासाठी निघाला नव्हता. आपल्या प्रेषितांची निवड केल्यानंतर लगेच त्यांना विश्वव्यापी प्रचारकार्याची जबाबदारी दिली नाही. याउलट त्यांच्या अति उत्साहाला रोख लावत तो म्हणाला, “परराष्ट्रीयंकडे जाणाऱ्या वाटेने जाऊ नका व शोभरोन्यांच्या कोणत्याही नगरांत प्रवेश करू नका; तर इझ्रायलाच्या हरवलेल्या मेंढरांकडे जा” (मत्तय.१०:५,६). आमच्यासाठी ही आश्चर्याची बाब आहे

की येशूने त्याच्या सेवाकार्यात स्वतःला पॅलेस्टाईनपुरतेच मर्यादित ठेवले. रोमन साम्राज्याबाहेरच्या कोणत्याही देशात तो गेला नाही. त्याच्या उद्देश जगाच्या एका छोट्या क्षेत्रातच त्याने केलेल्या प्रचाराने व दिलेल्या शिक्षणानेच पूर्ण झाला. जर येशू आपल्या वैयक्तिक सेवाकार्यात संपूर्ण जगाला प्रचारासाठी निघाला असता तर त्याने आपले कार्य अगदी वेगळ्या पद्धतीने विशालस्तरावर आराखडा व नियम तयार करून केले असते.

दुसरी बाब, शुभवर्तमानांतून कळते की येशूचे जीवन, कार्य आणि मृत्यू हे येणाऱ्या काळाविषयीची पूर्वतयारी होती. “पश्चात्ताप करा, कारण स्वर्गाचे राज्य जवळ आले आहे” (मत्तय.४:१७). “तुझे राज्य येवो.” अशी प्रार्थना येशूने शिष्यांना शिकविली (मत्तय.६:१०). त्याचे चमत्कार पाहून अतिउत्साहाच्या भरात जगिक राजा करण्याच्या लोकांच्या विचारांना रोखण्यात येशू सावध होता. जनसमुदायाने त्यांच्या कार्याचा दिंडोरा पिटावा याची अनुमती त्याने कधीच दिली नाही. याउलट त्याच्या चमत्कारांचा अनुभव घेणाऱ्यांना त्याने म्हटले, “हे कोणाला सांगू नको” (मत्तय. ८:४).^१ त्याने बारा शिष्यांची निवड केली आणि व्यक्तिशः त्यांना प्रशिक्षण दिले, हे उघड आहे की त्यांनी तो गेल्यानंतर करावयाच्या कार्याविषयी तो त्यांना प्रशिक्षित करत होता (योहान.१४:१९).

तिसरी बाब, शुभवर्तमान येशूच्या सेवाकार्यात अपूर्णता असल्याचे दर्शवितात. येशूने तेच केले जे पित्याने त्याला करण्यासाठी पाठविले होते; परंतु पृथ्वीवरील त्यांच्या अंतिम दिनांमध्ये त्याने शिष्यांना त्यांच्या स्वर्गारोहणानंतर इतर रहस्यमय घटनांची वाट पाहण्यास प्रशिक्षित केले. येशू शिष्यांना म्हणाला, “तो कैवारी म्हणजे पवित्र आत्मा तुम्हांला सर्व काही शिकविल आणि ज्या गोष्टी मी तुम्हांला सांगितल्या त्या सर्वांची तुम्हांस आठवण करून देईल” (योहान.१४:२६). तो आणखी त्यांना

---

^१तसेच पहा मत्तय ९:३०, १२:१६, १७:९, ९:९, लुक ४:४१, ८:५६, ९:२१. जे.डब्ल्यू. मॅकगार्वे इकोणालाही सांगू नको. हया आश्चर्यकारक आज्ञेच्या संदर्भात लिहितात : सुरक्षेच्या गरजेच्या विरुद्ध हे स्पष्टीकरण दिलेले आहे की लोकांमधील फाजील उत्साह जो लष्करी अधिकाऱ्यांना हस्तक्षेप करण्यासाठी उद्दयुक्त करू शकला असता आणि येशूच्या शिकवणी संदर्भात लोकांचे शांत रहाणे असमर्थ ठरू शकले असते (मार्क १:४५ सुध्दा पहा). काही वेळा जशी परिस्थितीची गरज आहे, तसा त्याने त्याचा मार्ग बदलला, आणि लोकांना आज्ञा केली की जा आणि सांग की त्याने त्यांच्यासाठी काय केले (जे.डब्ल्यू.मॅकगार्वे, द न्यू टेस्टमेंट कॉमेंटरी : मत्तय आणि मार्क (एन.पी., १८७५, रि-प्रिंट, डिलाईट, आर्क: गॉस्पेल लाईट पब्लिशिंग कं., एन.डी.), ७५).

म्हणाला, “तरी तो सत्याचा आत्मा येईल तेव्हा तो तुम्हांला मार्ग दाखवून सर्व सत्यांत नेईल; कारण तो आपल्या स्वतःचे सांगणार नाही; तर जे काही ऐकेल, तेच सांगेल; आणि होणाऱ्या गोष्टी तुम्हांला कळवील” (योहान.१६:१३). येशूच्या पुनरुत्थानानंतर आणि स्वर्गारोहणाच्या लगेच आधी येशूने आपल्या शिष्यांना स्वर्गातून सामर्थ्य प्राप्त होईपर्यंत यरुशलमेतच राहण्याची आज्ञा केली. हे सामर्थ्य प्राप्त झाल्यावर त्यांनी सर्व राष्ट्रांना त्याच्या नावाने पश्चात्ताप व पापक्षा यांविषयी घोषणा करणे अपेक्षित होते; आणि त्याची सुरुवात यरुशलमेतून करावयाची होती (लूक.२४:४६-४९).

आमच्या प्रभूच्या मृत्युपूर्व व मृत्यूनंतर सेवाकार्याची गुणवैशिष्ट्ये स्पष्टपणे दाखवितात की त्याचे या पृथ्वीवरील सेवाकार्य त्याचे राज्य म्हणजेच मंडळी उभारण्यासाठी आवश्यक गोष्टींना एकत्र जमविणे होय मतय.१६:१८. मध्ये येशू शिष्यांना पृथ्वीवरील आपल्या येण्याचे व कार्याची घोषणा करताना म्हणतो, “आणखी मी तुला सांगतो, तू पेत्र आहेस आणि या खडकावर मी आपली मंडळी रचिन व तिच्यापुढे अधोलोकांच्या द्वारांचे काहीच चालणार नाही.” आणि म्हणून येशू शुभवर्तमानाचा प्रचार करण्यासाठी नाही तर प्रचारासाठी शुभवर्तमान असावे यासाठी आला.

प्रसिद्ध मूर्तिकार गुरजोन बौरग्लम, ज्याने दक्षिण डाकोटात अद्भुत पर्वत रशमोरला आकार दिला, ज्याने वॉशिंग्टन डी. सी. मध्ये राजभवनासाठी अब्राहम लिंकन यांची मूर्ती तयार केली, जी त्याने आपल्या शिल्पशाळेतील एका संगमरवरी तुकड्यापासून तयार केली होती. असे सांगतात की स्टुडिओची प्रतिदिन सफाई करणाऱ्या महिलेने जेव्हा सजीव मूर्तीला पहिल्यांदा पाहिले तेव्हा ती क्षणभर आश्चर्याने अवाक झाली व म्हणाली, “याला कसे काय कळले की लिंकन या दगडाच्या तुकड्यात कैद होता म्हणून?” या प्रश्नाचे उत्तर हे आहे की बौरग्लमच्या नजरेने ते हेरले जे इतर कोणालाच पाहता आले नाही. त्याच्यात एका कलाकाराचे चक्षू आणि मूर्तिकाराचा अनुभव होता. याआधी की त्याचे निपुण हस्त आणि दिव्यस्पर्शी मन यांना प्रदर्शित करतील, त्याने त्या दगडात त्याचा चेहरा पाहिला होता.

शुभवर्तमानांच्या आधारे आपल्याला कळते की येशूने आपल्या सेवाकार्यासमयी या पृथ्वीवर काय पाहिले. त्याच्या सेवाकार्यात येणाऱ्या राज्याचे दर्शन आणि तयारी दडून बसली होती. त्याने याविषयी प्रचार केला, यासाठी तयारी केली आणि आपल्या रक्ताने याला विकत घेतले.

प्रेषितांच्या कार्याची पुष्टी

नव्या करारातील पुस्तक प्रेषितांची कृत्ये याची पुष्टी करते की येशूचे सेवाकार्य, मृत्यू आणि पुनरुत्थान यामागील हेतू मंडळींची निर्मिती अर्थात राज्य आणणे हा होता. शुभवर्तमानांमध्ये या सत्याची स्पष्टपणे घोषणा केली गेली. प्रेषितांची कृत्ये या घोषणेविषयी सजीव रंगीत उदाहरणे देते.

येशूच्या स्वर्गारोहणाच्या दहा दिवसांनंतर, पेन्टेकॉस्टच्या दिवशी चमत्कारिकरीत्या पवित्र आत्मा प्रेषितांना देण्यात आला; (प्रे. कृ.२:१-४) प्रथमच येशूचा मृत्यू, पुरणे आणि पुनरुत्थान याविषयी शुभवर्तमान गाजविले गेले. पापक्षमेसाठी शुभवर्तमानावर विश्वास ठेवावा, पश्चात्ताप करून बाप्तिस्मा घ्यावा असे आवाहन लोकांना करण्यात आले; (प्रे. कृ.२:३८, लूक.२४:४६,४७) आणि त्यादिवशी तीन हजार लोकांनी वचनावर विश्वासू ठेवून बाप्तिस्मा घेतला (प्रे. कृ.२:४१). म्हणून, ज्याप्रमाणे रात्रीमागून दिवस येतो त्याप्रमाणे येशूच्या सेवाकार्यानंतर आमच्या प्रभूच्या मंडळींचा जन्म झाला.

प्रेषितांची कृत्ये या पुस्तकाची उर्वरित कहाणी ही मंडळींच्या प्रगतीची कहाणी आहे, जी पवित्र प्रीतीच्या आगेप्रमाणे यरुशलेमेतून यहुदियांत, शोमरोनांत आणि रोमन साम्राज्याच्या इतर भागांत फैलावत गेली. प्रेषितांच्या कृत्यांमध्ये जेथे जेथे आत्म्याच्या प्रेरणेने देवाचे वचन गाजविले गेले तेथे तेथे लोकांनी वचनावर विश्वास ठेवला व ते मंडळीत सामील झाले. जेव्हा जेव्हा मिशनरी यात्रा झाली तेव्हा तेव्हा जगाच्या नव्या नव्या क्षेत्रात मंडळी स्थापन होत गेली. पौलाच्या तीन मिशनरी यात्रांमुळे यरुशलेमेपासून सभोवती इझूरिकमापर्यंत मंडळाची स्थापना होत गेली (रोम.१५:१९). प्रेषितांची कृत्ये हे पुस्तक वाचणारा प्रत्येक जण या सत्य निष्कर्षाप्रत गेल्याशिवाय राहत नाही की मंडळी ही येशूच्या पृथ्वीवर येण्याचा परिणाम आहे.

एका प्रचारकाने एकदा म्हटले, “जगाच्या कानाकोपऱ्यात शुभवर्तमान पोहोचविण्यासाठी येशूने जी पद्धत वापरली तीच पद्धत वापरली पाहिजे. या, आपण आपल्या सभोवतालची बारा माणसे गोळा करून त्यांना भावी कार्यासाठी प्रशिक्षित करू, येशू आम्हांला दाखवतो की त्याने वापरलेल्या पद्धतीप्रमाणे आपण कसे जगाला शुभवर्तमान प्रसार करावा.” येशू निःसंदेह आपल्या प्रत्येक कामात पूर्ण होता. त्याच्या सेवाकार्याचा हेतू जगाला शुभवर्तमान प्रचार करणे हा नव्हता. तर मंडळींसाठी पाया तयार करणे होता; जगाला सुवार्ताप्रचार करण्याच्या आराखड्याचे तुकडे एकत्र जोडणे हा होता. त्याने हे विशेष कार्य (मिशनकार्य) पूर्ण करण्यासाठी उपयुक्त पद्धती व

साधनांचा वापर केला. जगाला सुवार्ताप्रसार करण्याचे कार्य जे त्याने आपल्या अनुयायांवर सोपविले त्यापेक्षा त्याचे कार्य (मिशन) अद्वितीय होते.

प्रेषितांची कृत्ये या पुस्तकात शिष्यांनी अथवा आत्म्याने भरलेल्या कोणत्याही व्यक्तीने येशूने वापरलेल्या पद्धतींचा वापर केलेला दिसत नाही. शिक्षण देणे, सभोवतालच्या बारा लोकांना एकत्र करून त्यांना प्रशिक्षण देणे या येशूच्या तंत्राचा वापर त्यांनी केलेला दिसत नाही. याउलट, त्यांच्या प्रचारातून व शिक्षण देण्यातून प्रेषितांनी व आत्म्याने भरलेल्यांनी लोकांना मंडळीत आणले. या नवीन विश्वासाच्या मंडळीचा एक भाग म्हणून मंडळी द्वाराच सेवा आणि सुवार्ताप्रसाराच्या कार्यात प्रशिक्षित करण्यात आले. प्रेषितांची कृत्ये हे पुस्तक आपल्याला दाखविते की मंडळीचे जीवन हे येशूच्या पृथ्वीवरील सेवाकार्याचाच परिणाम होय. नवीन कराराचा ४८% भाग ख्रिस्ताच्या जीवनासंबंधी असून ५२% भागात ख्रिस्ताचे जीवन, मृत्यू आणि पुनरुत्थान याचे प्रतिफल जी मंडळी आहे त्याविषयी आहे.

पत्राद्वारा पुनर्पृष्टी

नव्या करारातील पत्र सत्याच्या या प्रासंगिकतेवर जोर देतात की मंडळी ही ख्रिस्ताच्या पृथ्वीवरील जीवन आणि मृत्यूमुळे आलेलं नैसर्गिक सुखद फळ आहे. शुभवर्तमान या सत्याबाबत खात्रीपूर्वक सांगतात, प्रेषितांची कृत्ये हे पुस्तक या सत्याला सर्वत्र फैलावते आणि पत्र याला प्रत्यक्ष लागू करतात. पत्राद्वारा आपल्याला कळते की ख्रिस्ताचे आत्मिक शरीर बनून आपण त्याच्या जीवनाला कशा प्रकारे प्रगट करावे.

पत्र त्या लोकांसाठी लिहिल्या गेली होती ज्यांनी विश्वास आणि आज्ञापालनातून ख्रिस्ताकडे येण्याची निवड केली होती. ते अशा काळांत राहत होते ज्यावेळी ख्रिस्ताचे जीवन, मृत्यू आणि पुनरुत्थानाचा प्रभाव ताजा-ताजा होता. आत्म्याने प्रेरित लोकांनी दिलेल्या संदेशांचा अर्थ हा होता की मंडळी होऊन राहिल्याने आपण ख्रिस्ताला गौरविले आहे व आपल्यामध्ये त्याचे मानवी जीवन आपण योग्य प्रकारे स्वीकारले आहे.

प्रत्येक पत्रात ख्रिस्ताच्या अनुयायांना आग्रह करण्यात आला आहे की त्यांनी ख्रिस्ताचे आत्मिक शरीर बनून जगावे आणि सेवा करावी? सर्व पत्रांना एकत्र आणल्यास आपल्याला भिन्न ठिकाणी भिन्न परिस्थितीत कसे असावे, कसे जगावे याविषयीचे “वास्तव मार्गदर्शन” मिळते. ख्रिस्ताच्या पृथ्वीवरील सेवाकार्याचे आपल्या जीवनात

लागूकरण कसे करावे याचे शिक्षण ते देतात.

आम्ही आज्ञाधारक विश्वासाने त्याच्या देहात प्रवेश करून येशूला आपला प्रभू मानतो. पौलाने विश्वासाच्या या अंतिम कार्याला ख्रिस्ताला परिधान करणे असे म्हटले आहे (गलती.३:२७). पत्रानुसार जोपर्यंत विश्वास ठेवून, पश्चात्ताप करून, येशूला परमेश्वराचा पुत्र म्हणून स्वीकार करून तारणासाठी बाप्तिस्मा घेऊन त्याच्या शरीरात प्रवेश करित नाही तोपर्यंत कोणीही येशूला समर्पित होऊ शकत नाही.

आम्ही येशूचे आत्मिक शरीर अर्थात मंडळीत, परमेश्वराचे कुटूंब म्हणून एकत्र येण्याने व भक्ती करण्याने त्याचे जीवन, मृत्यू आणि पुनरुत्थान यांचा सन्मान करतो. पौलाने म्हटले,

यहुदी व हेब्रॅणी, गुलाम व स्वतंत्र, पुरुष व स्त्री हा भेदच नाही; कारण तुम्ही सर्व जण ख्रिस्त येशूच्या ठायीं एकच आहात (गलती.३:२८).

कारण जसे आपणाला एक शरीर असून त्यात पुष्कळ अवयव आहेत, तरी त्या सर्व अवयवांचे कार्य एकच नाही, तसे आपण पुष्कळ जन असून ख्रिस्तामध्ये एक शरीर आणि प्रत्येक जण एकमेकांचे अवयव असे आहो (रोम.१२:४,५).

... शरीरांत फूट नसावी तर अवयवांनी एकमेकांची सारखीच काळजी घ्यावी. एक अवयव दुखावला तर त्याच्याबरोबर सर्व अवयवांना सोसावे लागते. एका अवयवाचा सन्मान झाला तर त्याच्याबरोबर सर्व अवयव आनंदित होतात. तुम्ही ख्रिस्ताचे शरीर असून वैयक्तिकरीत्या त्याचे अवयव आहात (१कोरिंथ २:२५-२७) .

माग आम्ही आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी भाकर मोडण्यासाठी एकत्र जमलो तेव्हा पौलाने त्यांच्याबरोबर भाषण केले, ... (प्रे. कृ.२०:७).

जेव्हा परमेश्वराचे कुटूंब, ख्रिस्ताची मंडळी या नात्याने जगण्यात आणि भक्ती करण्यात आम्ही अपयशी होतो. तेव्हा ख्रिस्त ज्या उद्देशासाठी आला तो उद्देशच काढून घेतो आणि जे स्थापित करण्यासाठी तो मेला उद्ध्वस्त करतो.

येशूने, त्याचे शरीर अर्थात त्याची मंडळी होण्याकरिता आम्हाला पाचारण केले आहे. पत्रांमध्ये त्याच्या लोकांना ख्रिस्ताची मंडळी याव्यतिरिक्त इतर मंडळी किंवा देह कुठेही म्हटलेले नाही.

पत्रांनुसार येशूने आम्ही त्याला अनुसरण्यासाठी केवळ एकच मार्ग तयार केला आहे,

त्याच्या सेवेसाठी एकच, त्याचे रक्त व तारण प्राप्त करून घेण्यासाठी, एकच मार्ग आहे. तो मार्ग म्हणजे या जगात विश्वासूपणे त्याचे आत्मिक शरीर बनून जगणे होय.

एका छोट्या मुलीला घराच्या कोपऱ्यात बायबल पडलेले दिसले. तिने ते उचलत आपल्या आईला विचारले, “आई हे कोणते पुस्तक आहे?” आई उत्तरली, “ते देवाचे पुस्तक बायबल आहे.” त्या छोट्या मुलीने हृदययस्पर्शी सल्ला दिला “आपण हे त्याचे त्याला परत का पाठवू नये? कारण आपण त्याचा वापर कधीच करीत नाही.”

सत्य हे आहे की आपण ते वाचू तर शकतो परंतु तरीही वास्तविक त्याचा वापर करीत नाही. आपल्या संभाषणात बायबलचा संदर्भ देऊ शकतो, प्रतिदिनी वाचू शकतो आणि तरीही त्याला आचरणात आणण्यात अपयशी होतो. बायबलला प्रत्यक्ष आचरणात आणण्यासाठी आम्ही ख्रिस्ताची मंडळी होऊन त्याला अनुसरणे आवश्यक आहे. जेव्हा आम्ही ते होतो जे बायबल आम्हाला होण्यास सांगते तेव्हाच आम्ही त्याचा योग्य आणि उचित उपयोग करू शकतो.

सारांश

संपूर्ण नवीन करार एकत्रितपणे हे शिकविते की मंडळी जी ख्रिस्ताचे आत्मिक शरीर आहे ती ख्रिस्ताचा मनुष्य होण्यामागील हेतूची निर्मिती आहे. शुभवर्तमानांनी अभिवचन देऊन याची पुष्टी केली आहे, प्रेषितांची कृत्ये पुस्तकाने याला चित्रित करून पुष्टी केली आहे आणि पत्रांनी याला जीवन व्यवहारात उपयोगात आणून पुनर्पुष्टी केली आहे.

कारण नवीन करार सांगतो की जो आमच्या तारणासाठी जगाला, मेला व पुनरूत्थित झाला त्याला उत्तर देण्यासाठी आमच्याकडे एकच मार्ग आहे तो म्हणजे त्याच्या मंडळीत प्रवेश करून विश्वासू सदस्य बनून राहणे यानंतर प्रश्न हा येतो की, “तुम्ही त्याच्या देहात आहात काय?” जीवनाच्या अंतिम समयात हे कळणे की आपण जीवनाचा खरा उद्देशच पूर्ण करण्यात चुकलो किती भयंकर चूक असेल ही कदाचित याहीपेक्षा भयंकर चूक! उदासी असेल ती – देवाचा पुत्र ज्या उद्देशासाठी या पृथ्वीवर आला तो उद्देशच हरवून बसणे. ज्या निश्चितपणाने नवीन करार देवाच्या तारणाचा ईश्वरी संदेश देतो, ज्या निश्चितपणाने ख्रिस्त मनुष्य होऊन या धरतीवर आला त्याच निश्चितपणाने जर कोणी त्याच्या देहात प्रवेश करत नाही. तर जीवनाच्या अंतिम समयी त्याला कळेल की त्याने येशू या पृथ्वीवर का आला हे समजण्यात चूककेली

आहे. हा निष्कर्ष नवीन कराराच्या शिक्षणाचा पाया आहे.

आपल्या पृथ्वीवरील जीवनाच्या शेवटी ख्रिस्त असे म्हणू शकला असता, “हे पित्या जे करावयास तू मला सांगितले होते, ते मी केले आहे. तुझा माझ्यासाठी असलेला उद्देश मी पूर्ण केला आहे.” स्वार्थी हेंतूसाठी राज्यावर प्रशासन करत प्रदीर्घ आयुष्यमान भोगण्यापेक्षा परमेश्वराच्या इच्छेच्या केंद्रस्थानी राहून, त्याचा उद्देश पूर्ण करून अल्प आयुष्य जगणे केव्हाही उत्तम जीवनयात्रेच्या शेवटी असंख्य लोक हे म्हणू शकतात, “हे परमेश्वरा जेवढी वर्षे पृथ्वीवर मला जगण्यासाठी दिली आहेत, ती मी व्यतीत केली आहेत. माझ्या इच्छेला पटेल तेच मी के आहे, मला पसंत पडेल तेच कार्य मी केले आहे.”

जीवनयात्रेच्या अंतिम टप्प्यांत आल्यावर आपले म्हणणे असे असावे, “हे परमेश्वरा, मी जे असवे आणि करावे अशी तुझी इच्छा होती ती मी बायबलमधून शोधून काढली व तिच्या पूर्तीसाठी स्वतःला समर्पित केले. मी या पृथ्वीवर तुला गौरव देण्याचा प्रामाणिक प्रयत्न केला, माझ्या जीवनासाठी तू आखलेल्या योजनेनुसार मी जगण्याची इच्छा केली. मी ख्रिस्ताची मंडळी होऊन जीवन व्यतीत केले.”

अभ्यासासाठी प्रश्न

(उत्तरे पृष्ठ 233 वर आहेत)

१. जगाच्या इतिहासातील सर्वात महान घटना कोणती? सकारण स्पष्ट करा.
२. येशू संपूर्ण मानव होता की आंशिक मानव?
३. येशू संपूर्ण देव होता की आंशिक देव?
४. येशू पृथ्वीवर का आला? असा कोणता उद्देश आहे ज्याला पूर्ण करण्यासाठी तो या धरतीवर आला?
५. येशूचे सावाकार्य हे येणाऱ्या काळाची पूर्वतयारी होती. स्पष्ट करा.
६. पत्रांचे नवीन करारातील कार्य कोणते?
७. येशूची मंडळी न होताही खऱ्या अर्थाने त्याच्या जीवनाला प्रतिसाद आपण देऊ शकतो का?
८. येशूचा आमच्या जीवनासाठी असलेला हेतू आम्ही मंडळी म्हणून न जगताही पूर्ण करू शकतो काय?

शब्दार्थ

मंडळीत भर - मंडळीमध्ये मिळवून देवाच्या आज्ञाधारक लोकामध्ये मिळवित होता. ते सर्व जे येशूच्या द्वारे ठरविल्या गेलेल्या महान आज्ञेच्या शर्तेचे पालन करतात, देव त्यांना तारण प्राप्त केलेल्या मंडळीमध्ये मिळवितो (प्रे. कृ.२:४१,४७).

ख्रिस्ताची मंडळी - ही इमारत नसून ख्रिस्ताची आज्ञा पालन करणाऱ्या लोकांचा समूह आहे. ज्यांना मंडळीत मिळविले गेले आहे (प्रे. कृ.२:३६-४७).

पत्र - एक पत्र = नव्या करारातील अनेक पुस्तके (रोमकरांस पत्रापासून - प्रकटीकरणपर्यंत) ख्रिस्तीजनांना उद्देशून पत्राच्या स्वरूपात लिहिली आहेत.

सुवार्ता प्रसार - सुवार्ता किंवा शुभवार्ता यांचे वाटप करणे उदा २ तिमथी.४:५. मध्ये तिमथ्याला सुवार्ताप्रसाराचे कार्य करण्यास सांगितले आहे.

परराष्ट्रीय - जे यहूदी नाहीत ते.

यहुदी - इस्राएल जातीचे किंवा यहूदी वंशाचे लोक, याकोबापासून निर्माण झालेले अब्राहामाचे वंशज.

देवाचे राज्य - लोकांच्या जीवनावर येशूचे राज्य व नियंत्रण

धार्मिकता - पाप किंवा दोषापासून मुक्तता मनुष्य स्वतः अशा प्रकारे मुक्त होऊ शकत नाही म्हणून धार्मिक होणे याचा अर्थ देवापासून क्षमा मिळविणे व सर्व पापांपासून शुद्ध होऊन देवासमोर निष्कलंक ठरणे होय. एक ख्रिस्ती व्यक्ती प्रतिदिनी देवाच्या वचनानुसार जीवन व्यतीत करून त्याच्यासोबत असलेला संबंध प्रदर्शित करतो.